

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra BIRGITTES SKÆBNE (1888)

Citation: Schandorph, Sophus: "Det gamle Apotek - Birgittes Skæbne. - 1904", i Schandorph, Sophus: *Det gamle Apotek - Birgittes Skæbne. - 1904*, 1904-05, s. 466. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph06-shoot-idm139751828561200/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Det gamle Apotek - Birgittes Skæbne. - 1904

Henrik Bøgedal var ikke nærværende. Men, da det berettedes ham, smertede det ham dybt.

Han skrev aldrig Vers mere, gav sig til at studere Kunst-historie, hørte flittig Høyens Forelæsninger i Antiksalen paa Charlottenborg, fulgte den halte Mand med Sokrateshovedet med de gaistrende graa Øjne paa alle hans Vandringer gennem Arkitekturens sværeste, matematiske Teknik op til lyrisk Begejstring over Antiken, naar han sagde: „Jeg gad se den forbandede Klodrian, der ikke følte sin Sjæl bæve, naar han staar under Pantheonskupien i Rom“.

Henrik Bøgedal rejste virkelig til Rom som Student, følte mange Gange sin Sjæl bæve og sit Sind løftes; men vel lige saa mange Gange følte han, at han ikke havde Evnen til at gengive sine Indtryk saaledes, at han kunde bringe Tilhørere eller Læsere op i Højde med det, han følte.

Blive en Samler, en Optæller, en kunsthistorisk Statistiker! Saa hellere tage fat paa sin Jura igen for Alvor.

Det gjorde han, da han kom hjem, med bitter, sej Energi. Han kunde sine Ting, da han stedtes for det grønne Bord, kom ind i Kontorerne bag Børsen, levede ensomt, blev en fin Kender af Kobberstik og Raderinger, efterhaanden en ret lun Køber, hvis Raad Forhandlerne søgte.

I Aarenes Løb fyldtes hans tre smaa Værelser med Kobberstik, Raderinger, Fotografier fra Loft til Gulv, og i disse Værelser levede han sine bedste Timer, naar han, efter at have besørget Forretningerne i Ministeriet og i al Ensomhed spist sin Middagsmad hos Vincent, kom hjem og afvekslende læste, helst nyfransk Literatur, og gik stille omkring og saa paa sine Billeder.

Ait mens han steg langsomt, men sikkert op ad den bureaukratiske Stige, befandt sig egentlig vel i Kontoret, var en hyggelig og stille Kollega, blev en blød og omgængelig overordnet, samvittighedsfuld i sit Arbejde, klog og klar i de Sager, han fik under Behandling.

Han foragtede Politik. Naar nogen talte Politik til ham, af-færdigede han den talende med en lille Vittighed som f. Eks.: „Ja, hvis De var Konseilspræsident og jeg Indenrigsminister, saa kom der Skik paa det hele“ . . . eller: „Jeg er radikal, revolutionær . . . eller bundkonservativ, ligesom De vil have det“.

Da der i Halvfjerdsernes Begyndelse faldt dristige Ytringer fra Kathedret og i Literaturen, henvendte Kolleger sig tidt til ham.